

Ljndeni

STRÁŽCA PÍSMEN

PRÍBEH O NÁDEJI, ODHODLANÍ A LÁSKE,
KTORÁ PREKONÁ VŠETKY PROTIVENSTVÁ

CHARLES

MARTIN

VOĽNÉ POKRAČOVANIE ROMÁNU STRÁŽCA VODY
OD BESTSELLEROVÉHO AUTORA

Strážca písmen

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Charles Martin
Strážca písmen – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

STRÁŽCA PÍSMEN

CHARLES MARTIN

STRÁŽCA PÍSMEN

Román s Murphym Shepherdom

Ljndeni

Pre môjho otca

KAPITOLA 1

FLORENCIA, TALIAANSKO

Ked' som otvoril dvere, ani sa nepohla. Ležala vystretá na posteli, pokožku mala chladnú. Oči napoly privreté. Zreničky vyvrátené dozadu. Pulz v krčnej tepne bol pomalý, ale silný, čo naznačovalo, že spí pod vplyvom medikamentov a pravdepodobne úplne stratila pamäť. Porovnal som jej tvár s fotkou, a hoci bola chudšia, vlasy mala kratšie a tmavšie a okolo očí tmavé kruhy, našiel som ju. Pritlačil som jej palec k môjmu telefónu, oskenoval som ho a poslal Bonesovi. O pár sekúnd sa vrátil zhodný odtlačok. Po dvadsiatich siedmich dňoch, štyroch krajinách, vyše troch tisícach kilometrov a nevyspatých nociach som našiel Christine Samsonovú.

Chris bola na strednej škole roztľieskavačka. Členka spoločnosti National Honor. Začiatočníčka huslistka. Hosteska v reštaurácii. Víkendová opatrovatelka detí. Používateľka aplikácie Snapchat zbláznená do chlapcov. A dcéra rozvedených rodičov, otec bol neprítomný. Jej mama mala dve zamestnania, ale keďže zarábala menej ako 40 000 dolárov ročne, Chris študovala na internátnej škole na západnej Floride, kde stálo školné 75 000 dolárov ročne, vďaka Národnému štipendiu za zásluhy. V súčasnosti bola na treťom mieste vo svojom ročníku a už dostala ponuky z väčšiny elitných škôl. Mohla si vyberať.

Darebáci, ktorí ju priviedli sem, si ju našli cez jej instagramový účet. V bikinách vyzerala skvele. Nikdy sa nestretla s cudzincom. Nepila. Nežúrovala. Bola nevinná. Nádejný amatérsky futbalista ju pozval na mliečny koktail a jeho pozvanie prijala. Jean Pierre, ktorý mal dvadsaťjeden rokov a bol radšej, keď mu hovorili Džej Pí, jazdil na Porsche. Ale nebol gangster. Nenosiť zlaté reťaze. Najradšej chodil v košeli a plátenných nohaviciach. V niektorom podniku s masťnými hamburgermi sa smiali pri burgroch a mliečnych koktailoch, ale Džej Pí nemohol zostať dlho, lebo jeho tím hral na druhý deň dvojzápas a mali ho sledovať zástupcovia profi tímov.

Chris si spomínala, že cestou domov, keď prekročil povolenú rýchlosť o tri kilometre, sa smiali a spievali si pri piesni z rádia. *Mama bude spokojná. Konečne správny chlapec.*

Na druhé ráno sa zobudila v hotelovej izbe na druhej strane mesta. Boleli ju svaly. V hlave jej treštalo, a keď otvorila oči, ležal vedľa nej. Zatvorené oko mal opuchnuté. Rozbitú peru. Zakrvavenú tvár. A bol takisto nahý ako ona. Keď sa jej zmocnil šok, posadila sa, ale nech sa akokoľvek usilovala, nespomínala si, ako sa tam dostali a čo tomu predchádzalo. Ani on to nevedel.

Schytila mobil, že zavola na políciu, a až vtedy uvidela fotky. Kto boli tí ľudia a prečo má ich fotky v mobile? Potom sa prizrela lepšie. Jej tvár. Jeho tvár. Ich telá. Usilovala sa zaostriť pohľad. Ako k tomu došlo?

Ak sa tie fotky dostanú von...

Rozplakala sa, ale Džej Pí prevzal iniciatívu. Nežne. „Musíme odtiaľto vypadnúť.“ Obliekli sa, vykĺzli von a celé predpoludnie sa obzerali ponad plecia, usilovali sa dať si to dokopy. Veľmi im to nešlo. Ale Džej Pí bol pokojný, utešoval ju. Keď ju vyložil z auta, navrhol jej, aby ho vzala dnu a všetko vyrozprávali jej mame. Donútila ho prisahať, že nepovie ani slovo. Nikomu. Nikdy.

Prešiel týždeň. Rozprávali sa každý deň. Ich city sa prepletali. Väčšina rozhovorov sa krútila okolo fotiek, ale Chris mala otázku, ktorú nedokázala vysloviť.

Čo ak nás nakrútili na video? Ak áno, môj život je v háji...

Koncom týždňa, keď preberali najhoršie možnosti a scenáre konca sveta, jej Džej Pí opísal, aký bol jeho tréner chápaný, že nastúpil na zápas, a ako mu na dvere búchajú profesionálne futbalové tímy. Niektoré z nich boli severovýchodné kluby. Odtiaľ by mal autom na skok na elitnú univerzitu. Možno by si mohol vybrať klub blízko nej. Mohol by si prenajať byt. Potrebuje niekoho, kto ho chápe.

Po týždni už nežila so zatajeným dychom. Možno najhoršie pominulo. Keď nepracovala, boli nerozluční. Správal sa ako džentlmen. Podržel jej dvere. Zaplatil večeru. Ani sa jej nedotkol – hoci po tom túžila.

Ale potom sa v jej mailoch zjavili prílohy. Aj v jeho. Vracala v kúpeľni. Keď prišlo jeho Porsche, odišla zo školy.

Džej Pí ukázal silu, ktorú potrebovala, a poslal videá svojmu otcovi, medzinárodnému právnikovi s pobočkami v Nemecku aj vo Francúzsku. Jeho otec okamžite zrušil plánované stretnutia, zdvihol telefón a žiadal odpovede od úradov. Dnes večer mal priletieť a stretnúť sa so špeciálnou kriminálnou jednotkou, ktorá mala na starosti čosi takéto, najme súkromného detektíva a strávi nejaký čas so svojím synom. Už to potreboval. Na víkend mali ísť na ostrovy. Na krátky výlet do rodinného domu. Radi ju vezmú so sebou. Majú plachetnicu. *Môžu sa odtiaľto dostať.*

Zaťal pazúry z celej sily.

Mama ju vyložila z auta, vymenila si telefónne čísla s jeho otcom a Chris slúbila, že len čo pristanú, zavolá.

To bolo pred dvadsiatimi siedmimi dňami.

Džej Pí sa nevolal Jean Pierre a nikdy nehral poloprofesionálny futbal, no mal čosi do seba. Chlapčenskú tvár. Hoci nepoznám konkrétne fakty, poznám ten typ. Na prvom rande jej čosi hodil do drinku, odviezol ju do hotela a narafočil fotky – takže keď sa zobudili, zdalo sa, že je rovnakou obeťou ako ona. To ich spojilo silnejšie.

Posledná omrvinka ma zaviedla do malej vily na predmestí Florencie. Jedna zastávka navyše na podzemnej ceste, ibaže táto nevedla na slobodu. Bolo to skôr ako vlak do Osvienčimu. Odrhol som kus plachty a uviazal som si ju ako škrtidlo na rameno. Džej Pí nebol stredoškôľák, rád sa oháňal nožom, rana bola hlboká, čepeľ pílkovitá. Nenávidím nože. Sú ešte horšie ako strelné zbrane.

Skontroloval som svoj Sig Sauer. V komore bol jeden náboj. Jeden bol v zásobníku. Nebolo toho veľa, takže odchod bude zaujímavý. Nad nami som počul kroky a zlostný krik. Rôzne jazyky. Dôkaz, že oheň, ktorý som založil, sa šíri k nádrži. Nemali sme veľa času.

Natiahol som jej roztlieskavačské tepláky na spotené telo a zmocnil sa ma hlboký smútok. Prečo som sem neprišiel skôr? Aké zlo prekonala, keď prepravovali ju a iné dievčatá v nadrogovanom stave autobusom, loďou a lietadlom? Pozeral som na Džej Pího ležaceho na dlážke podo mnou. *Prečo sa zlu tak darí?*

To ma naučil Bones. Vytlačil som si ho z hlavy, no on sa pretlačil nazad.

Boli to tri mesiace, čo som sa dozvedel pravdu o Marie, a ešte stále som sa nevyrovnal s realitou. Bones štrnásť rokov vedel, že žije, a nepovedal mi to. Štrnásť rokov som blúdil po svete a pátral po nej. Logicky som chápal, prečo mi ako kňaz nič nepovedal. Citovo som sa nedokázal vyrovnáť s tým, že ako môj priateľ mlčal.

Keby som bol vedel, že Marie žije, prešiel by som aj celé peklo. Bol zásadný rozdiel medzi prečo a ako. Pokúšal som sa zbaviť tej spomienky. Keby som sa v takýchto chvíľach oddával svojim srdcovým záležitostiam, stálo by ma to život.

Pozrel som na Chris. Nežná, mladá, teraz zranená. Ďalšia obeť vo zvrátenom svete, kde si morbidni a bohatí ľudia bez svedomia kupujú, čo chcú, lebo môžu. Nezáleží im na cene. Obchod s ľuďmi je zlo, ktoré nemá obdobu. A motívy tých, ktorí sú za to zodpovední, sú nepochopiteľné.

Ak ju dopravím domov, ponúknem sa, že Chris i jej mame nájdem miesto v Meste slobody a postarám sa, aby sa zotavili. Navrh-

nem im rok voľna, lebo hoci čosi sa zmaže rýchlo, čosi nie. Chris potrebuje čas. Bude chcieť – tak ako všetky – „hodiť to za hlavu“. Ponoriť sa do prítomnosti. Sústrediť sa na ďalšie kroky. Na vysokú školu. Ale podľa mojich skúseností sa buď vyrovná s traumou teraz, alebo počká, kým to neprekypí a nevyleje sa jej to z hrude. Ani jedno z toho nebude zábavné. Bones a jeho tím ju obklopia dievčatami, ktoré majú rovnaké skúsenosti. Aby vedela, že v tom nie je sama. Po troškách ju dajú dokopy. Napravia škodu.

Neraz som žasol nad odolnosťou zranených. Kto vyjde na druhej strane?

Pozrel som na Džej Pího nohu, neprirodzene vykrútenú vo dverách. Ak mám nejakú útechu, a veru ju nemám, je to vedomie, že Džej Pí a jeho „otec“ už nespôsobia nijakú škodu. Väzenie nie je láskavé k tým, čo obchodujú s bielym mäsom.

Hoci som to robil veľa ráz, stále som si nezvykol na to, ako sa dievčatá naviažu na svojich väzňateľov. Bola to najhlbšia forma citového boja. Džej Pí hral svoju úlohu do samého konca, čo dokazoval fakt, že keď som dvíhal Chris z postele, načiahla sa za ním.

Nenechávaj ho tu...

V skutočnosti bol Džej Pí citový terorista. Všetci sú teroristi. Urobil to desiatkam, možno sto dievčatám. Chris chvíľu potrvá, kým uvidí svetlo. Ale keď ho uvidí, aká hlboká bude jej nenávisť? Bude nenávidieť všetkých mužov? Dokáže niekedy nejakému veriť?

Nečudoval by som sa, keby neverila.

Ukradli jej čosi, čo chcela ponúknuť. Nádej. A to je zločin na duši.

A zločin na duši je...

Vyniesol som ju z domu, kde z okien na prvom a druhom poschodí šľahali plamene. Znútra sa ozýval zúfalý krik. Prešiel som kilometer a rozsvietila sa mi kontrolka benzínu. Vtedy sa Chris s plačom načiahla za Džej Pím.

Zdvihol som ju do lietadla, pilot zatvoril dvere a zdravotná sestra zaviedla Chris do ramena infúziu, aby sa vyplavili toxíny a dro-

gy. Širokospektrálne antibiotiká. Na to, aby sa vyplavili spomienky, bude treba niečo silnejšie.

O osem hodín sme pristáli na súkromnom letisku kúsok od West Palm. Chrisinu mamu nebolo možné utíšiť. Naložili sme obe do sanitky a začalo pršať. Práve som nasadal do svojho pikapu, keď mi cinkla esemeska. Zaklonil som hlavu a zatvoril oči. Ďalšie cinknutie. Netúžil som po ničom inom, len ísť domov a pretiahnuť si cez hlavu prikrývku.

Pošli niekoho iného.

V duchu som počul Bonesovu odpoveď: *Nikoho iného nemám.* Po chvíli mi prišla ďalšia esemeska. „Tento je dôležitý.“

Všetci sú dôležití, pomyslel som si.

Potom som urobil čosi, pre čo bol návrat domov nemožný.

Pozrel som na fotku.

KAPITOLA 2

MONTANA

Ked' Bones poslal tú fotku, pripojil slová: „Času je málo. Teraz alebo nikdy. A...“

„Čo?“

„Možno nie je jediný.“

V tom čase som sedel v pikape a túžil vytesniť Bonesa. Úplne. Ale nemohol som vytesniť tohto chlapca. Jeho modré oči a sny, ktoré sa v nich zračili.

Vyzdvihol som výzbroj zo skladu vo West Palm a vrátil som sa k lietadlu. Keď druhý pilot zatvoril dvere, zazvonil mi mobil. Bol to Bones. „Ešte čosi.“

Počkal som, kým zdravotná sestra zaviedla infúziu do jedného ramena a začala zašívať dieru v druhom. Plánoval som využiť čas letu na doplnenie tekutín, ktoré spotreboval adrenalin.

„Majiteľ toho ranča nie je obyčajný chovateľ dobytká so stetsonom. Namiesto klobúka a čižiem nosí kňazský golierik, sutanu, veľký strieborný kríž a úsmev, ktorý hovorí ‚mne môžeš veriť‘.“

„Je to kňaz?“

„Bývalý.“

„Tuším si hovoril, že kto je raz kňazom, navždy ním zostane.“

„Toto je výnimka. Jednoducho mu neskoč na lep. Nič nie je také, aké sa zdá.“

O štyri hodiny lietadlo pristálo hodinu od Whitefishu v tieni Národného parku Glacier, obľúbeného medzi populárnymi hercami, rockovými hviezdami a mogulmi z hedžových fondov, ktorí stáli v potokoch a hádzali ligotavé nové udice, pričom sa usilovali vyzeráť ako Brad Pitt.

Celý svet bol biely. Senzor džípies ma štyridsať minút viedol po dvojprúdovej asfaltke k pavučine prašných ciest. Zaparkoval som auto z požičovne pred prázdny domom, kde som našiel trojmiestny snežný skúter a súdiac podľa reakcie škrtiacej klapky mal dosť konských síl, aby ma dopravil na mesiac. Hodinu som kľučkoval pomedzi stromy, kým som sa nedostal na hranicu šesťdesiat-tisícakrového ranča. Patrili k nemu vlastné bizóny, losy a čriedy dobytky, ten ranč mal väčšiu rozlohu ako niektoré mestá. Zastal som so snežným skútrom, obul som si snehule a usiloval som sa nevnímať si bolesť v ramene. No každý krok mi ju pripomínal.

Bones by mi zavolať, keby mu satelit ukázal, že tankujú palivo do lietadla. Keby naložili chlapca na palubu, bolo by krajne nepravdepodobné, že by sme ho ešte niekedy uvideli na tejto strane večnosti.

Pri západe slnka som vyliezol na kopec a pozrel som na areál. Bolo tam množstvo budov. Zruby medzi stromami. A to všetko bolo postavené z obrovských trámov. Mnohé z nich boli také veľké, že ich nemohli uniesť ani dvaja ľudia. V okolí sa pohybovalo niekoľko stoviek koní, kráv a lám. Na druhej strane rieky, ktorá sa kľukatila z hôr a cez pozemok, bolo súkromné letisko so siedmi-mi Gulfstreamami G5. Niekoľko stodôl bolo plných balíkov sena, traktorov, snežných skútrov, džípov a rýchlych áut všetkých možných tvarov a veľkostí.

Hlavná budova mohla mať dvetisíc štvorcových metrov a bola vysvietená ako na Vianoce. Zo šiestich komínov stúpala dym, vzduch slávnostne rozváňal. Keď som hľadel na tú krajinu zázrakov, videl

som na verandách okolo päťdesiat až sedemdesiat ľudí. Vo vyhrievanom bazéne plávali štíhle dievčatá v bikinách a šantili v saune s desiatimi mužmi fajčiacimi cigary, väčšina z nich bola viditeľne korpulentná a mala nadváhu. Kdesi vyhrávala hudba. Zo svojho miesta pod borovicou som narátal sedem hliadkujúcich ozbrojených strážcov. A to boli len tí, ktorých som videl. Bones nevedel, kde držali chlapca, ale každý muž má pivnicu.

Tam skrývame svoje tajomstvá.

Čakal som do zotmenia, chcel som, aby boli čo najviac opití a mali oťažené viečka. V tieni oblakov a mesiaca v štvrti som sa zakrádal posledný kilometer k stodole, tam som vnikol dnu a skontroloval som, či sú v snežných skútroch kľúče a benzín. Oboje tam bolo. Ak čakali mňa alebo niekoho ako ja, nedali to najavo.

Trik, ako sa dostať do domu, kde žúruje viac ako sto ľudí, je tváriť sa, že tam patríte. Veranda sa ťahala po svahu kopca okolo dvoch bazénov a troch víriviek. Traja barmani a početní čašníci dodávali žúrujúcim odvahu v tekutinách. Alkohol sa lial prúdom a úlohou troch mladých mužov bolo zásobovať bary, zbierať poháre a zapalovať cigary. Robili poskokov. Keď jeden mladý zásobovač baru prišiel na moju stranu stodoly doplniť box s ľadom, strčil som ho do kabíny traktora a požičal som si jeho bundu z ovčej kožušiny.

Dotykom ruky som skontroloval pištoľ Sig Sauer P 220, či je v poriadku v puzdre na opasku, rovnako ako aj šesť zásobníkov a ukryl som automat do chladiaceho boxu. Potom som zavolał Bonesovi na satelitný telefón. Vďaka slúchadlu sme mohli hovoriť a zároveň zosilňoval hluk naokolo – čo bolo užitočné, keby sa niekto pokúsil prikradnúť za mňa. Bol som stručný. „Hlásim, že som tu.“

„Rozumiem,“ odvetil Bones. Vošiel som do domu s chladiacim boxom v ruke, vykročil som cez kuchyňu a zišiel do pivnice. O tri minúty som zmenil názor. Nebola to pivnica.

Bolo to väzenie.

Pod tromi schodišťami viedli dvere na bunkri do dlhej, slabo osvetlenej chodby, ktorá razila cigarovým dymom a kadidlom. Zo

desať miestností bolo vyhradených na to, aby sa sadisti oddávali svojim fantáziám. Od masážneho salóna cez kúpeľňu, šatňu, kino, cirkus, nešetrilo sa tu peniazmi na uspokojenie zvrátených chútok tých, čo zišli po tých schodoch. Súdiac podľa konštrukcie, každá miestnosť bola izolovaná penou a zvukovými panelmi, ktoré zaručovali, že hore v dome by nebolo počuť ani rockový koncert. Náladové osvetlenie, tichá hudba a krútiace sa stropné ventilátory – ani nehovoriac o pachu ľudského potu a rozličných esenciálnych olejov – svedčilo o tom, že ešte chvíľu pred mojím príchodom boli v tých miestnostiach ľudia. Niektoré plachty boli ešte teplé, na dlážke boli kvapky potu a sprcha v kúpeľni tiekla, cez medzeru nad sklenenými dverami prenikala para – to svedčilo o tom, že keď som sa zjavil, niekto tam stál. Na každom strope a v každom rohu boli kamery. V každej miestnosti ich bolo najmenej šesť, a to boli len tie, ktoré som vedel porátať.

Pracoval som rýchlo, kontroloval som každú miestnosť. Ak tu aj chlapec kedysi bol, už bol preč. Spolu so všetkými ostatnými. Zavolať som Bonesovi. „Nevidím chlapca.“

Odpovedal okamžite. „Rozumiem.“

Chodba sa končila výťahovou šachtou, usúdil som, že výťah vozil ľudí, ktorí tu boli na návšteve, hore, kde na nich určite čakali autá, aby ich odviezli k pristaveným lietadlám. Vrátil som sa ku schodom, vyšiel som na prízemie a cítil som, ako vo mne rastie hnev. Čosi mi prezrádzalo, že som sa chytil do hry mačky s myšou, zatiaľ čo manipulátor využíval ako návnadu mladé životy.

To množstvo kamier muselo niekam viesť a chcel som nájsť tú miestnosť. Ba čo viac, chcel som nájsť toho chlapíka, ktorý sedel na stoličke a pozeral na monitory – a navyše som chcel nájsť chlapa, ktorý ho za to platil.

Kým podzemie bolo prázdne, večierok hore nerušene pokračoval. Akoby tie dve veci nemali nič spoločné. Z kuchyne som odbočil doľava a náhlil som sa chodbou, ktorá viedla do miestnosti, čo vyzerala ako kancelária. Mahagónové steny, štýlovo osvetlené

umelecké diela, slonovinové kly – bolo to hotové múzeum, ale dve veci ma prekvapili. Po prvé, odlahlá stena bola pokrytá mečmi rozličných typov a veľkostí. Mnohé vyzerali dosť staré. Po druhé, v miestnosti neboli fotografie. Ani jediná.

Mal som pocit, že tu niekde budú dvere do mediálnej miestnosti, ale nemal som čas hľadať tajné dvere a skryté schodištia. Obišiel som okolo stola, vyzeral ozdobný, nepoužívaný. Pochyboval som, že za ním niekedy niekto sedel. Na vrchu bol digitálny fotorámik. Raz za pár sekúnd sa na obrazovke zjavila nová fotka. Prešiel som za stôl, skúmal som fotorámik a prekvapil som sa, keď som uvidel samého seba, ako prechádzam cez pole do stodoly. Ďalších pätnásť fotiek sledovalo môj postup do domu, dolu do väzenia, cez kuchyňu a po chodbe do kancelárie – pred tridsiatimi piatimi sekundami.

Niekoľko ma pozoroval.

Keď som zdvihol fotorámik, na obrazovke sa zjavila moja fotka, ako ho držím. Súdiac podľa uhla kamery som preskúmal stenu a našiel som kameru veľkosti mince, ktorá sa skrývala v umeleckom diele visiacom nad kozubom. Fotka sa znova zmenila, teraz som držal fotorámik a hľadel do kamery. V prítomnom čase.

Fotka na fotorámiku sa znova zmenila a ukazovala strapatého chlapca, ktorého som mal nájsť. Fotograf ho odfotil zblízka. Chlapec mal rozšírené zreničky a oťažené viečka. Pochyboval som, že je pri vedomí. Skúmal som fotku a usiloval som sa pochopiť, čo sú tie mazanice v pozadí. Konečne môj rozum poskladal tú skladačku. Boli to telá. Prepletené ako naplavené drevo.

Už som sa chystal fotorámik odložiť, keď sa na ňom zjavila posledná fotka. Bola na nej Ellie. Moja dcéra. Fotograf stál za ňou a fotil ju ponad jej plece. Študovala v kaviarni na Main Street v Meste slobody. Hlavu mala sklonenú, pleciami uvoľnené, prstami pravej ruky si podvedome skrúcala vlasy. Robila to, keď premýšľala.

Priložil som prsty na fotku, zväčšil som ju a prečítal som dátum a čas na vrchu obrazovky jej laptopu. Tú fotku urobili pred desiatimi

mi minútami. Kým som neveriacky hľadel, fotka sa znova zmenila. Tentoraz na nej bola Anjel. Hrala stolný tenis. Biela loptička zavisla vo vzduchu, zasiahla ju protivníčka obrátená chrbtom ku mne. Anjel sa tvárila nadšene. Roztiahol som fotku prstami a na televíznej obrazovke v pozadí bežali správy. Dátum a čas ukazovali, že fotku urobili pred dvanástimi minútami. Keď naskočil posledný záber, hľadel som na čiernobielu fotku Casey, ťukala do laptopu vo svojej izbe, Gunner jej spal pri nohách. Túto fotku urobili z diaľky cez okno na jej izbe.

„Bones?“

„Počúvam.“

„Zamkni Sally.“

S Bonesom sme spolupracovali dosť dlho, takže sme si vytvorili jazyk, ktorý znamenal oveľa viac než slová. *Zamkni* znamenalo: „Mám dôvod veriť, že niekto milovaný je v bezprostrednom ohrození. Takže sa postaraj o všetkých v Meste slobody. Okamžite. Stupeň pohotovosti číslo 1.“ *Sally* prezrádzalo špecifickosť hrozby a hovorilo mu, koho má nájsť: dievčatá.

Bones reagoval bez poznámky. „Rozumiem.“

To, čo som tu videl, mi prezrádzalo, že sa tu konajú dva večierky. Jeden v podzemí, druhý na povrchu. To bolo rafinované. Dalo sa to presvedčivo poprieť, ak ste mali naozaj dobrého právnik.

Počet ľudí pri bazénoch sa zmenšil, čo prezrádzalo, že tí, ktorí poznali pravý účel večierka, odchádzali, zatiaľ čo tí, ktorí ho nepoznali, zostávali.

Potreboval som ich rozptýliť a oheň bol vždy môj kamarát. Keďže som v dome videl kropiace zariadenie, bolo mi jasné, že pokiaľ nevyhodím dom do vzduchu, nebude horieť dlho. A hoci mám rád ohňostroj, nechcel som riskovať, že ublížim ľuďom, ktorí si úprimne mysleli, že sú na normálnom večierku, a netušili, čo sa deje v podzemí.

Rýchlo som zbehol po schodoch a podržal som zapalovač pod hasiacim prístrojom, takže sa rozoznali viaceré poplašné zariade-

nia. To prenikavé kvílenie sprevádzali prúdy vody, ktoré zaliali každý centimeter štvorcový suterénu a schodišťa. Hoci som mal radšej škody spôsobené ohňom, lebo som z toho mal lepší pocit, škody spôsobené vodou môžu byť horšie. V teplotách pod bodom mrazu to môže spôsobiť značné nepohodlie, ale tým sa budem trápiť neskôr.

Vrátil som sa do kuchyne a pozrel som cez okno. Zo zrubu za domom vybehli ďalšie ozbrojené stráže privolané alarmom alebo vodou a cielene prechádzali okolo bazénov.

Pridržal som zapalovač pod kuchynským protipožiarnym zariadením a to vyslalo signál do polovice domu. Díval som sa na žúrujúcich, ktorí pobehovali ako vystrašené mačky. Stál som v kuchyni, zatiaľ čo sa liala voda, a premýšľal som o svojich možnostiach.

Vtedy mi zazvonil Bones. „Sally je zamknutá. Gunner ju stráži. Všetko v poriadku.“

„Rozumiem.“

Cez kuchynské okno som narátal sedem súkromných lietadiel pripravených na vzletovej dráhe. V slabom snežení bolo vidieť prúdy horúceho vzduchu. Bolo jasné, že sa zahrievajú, aby boli pripravené na vzlet. Znova sa ozval Bones. „Motory sú horúce.“ Vtedy som začul výstrel z pušky a pocítil oheň v ľavej nohe.

Masívny kuchynský pult bol vyrobený zväčša z kameňa, tak som sa zaň skryl, z kuchynskej utierky som si vyrobil provizórny obvaz a obmotal som ho šnúrou zo závesu, potom som sa odplazil na verandu. Schytil som propán-butánovú bombu spod prenosného grilu a položil som ju hore. Potom som sa vrátil do kuchyne a mäsiarskym nožom som prerezal vedenie do plynového sporáka, takže propán sa dostal na vzduch. Vybehol som z kuchyne vo chvíli, keď stotisíc kilojoulov zohrialo nádrž tak, že nevydržala. Pri prvom výbuchu sa rozbilo všetko sklo v kuchyni, rozhorel sa vzduch plný propánu, takže vyhodil bočné steny domu a od toho sa chytilo plynové potrubie vedúce k oveľa väčšej nádrži zohrievajúcej bazén a okolité domy.

Tie tri výbuchy zrejme zaregistroval Bonesov satelit, lebo v uchu som začul: „Si v poriadku?“

„Som.“

Výbuch otriasol aj druhou polovicou domu a zničil všetko sklo, čo ešte zostalo, takže som počul hluk na vzletovej dráhe kilometer odtiaľ, keď jedno lietadlo za druhým mizlo na sivej montanskej oblohe.

Znova Bones. „Už letia.“

„Vidím ich.“

Nech mi fotky chlapca, tiel a dievčat poslal ktokoľvek, usiloval sa zamestnať ma, kým ľudia sadali do lietadiel a mizli na nočnej oblohe. Bol to podvrh. To mi bolo jasné. A vedel som, že nemôžem nechať zajatcov, aby si poradili sami. Vedel som, že tí muži skrývajú telá v suteréne.

Vrátil som sa po schodoch cez sprchu studenej vody do suterénu a v duchu som si kládol otázku, kde by som skryl ľudí, keby som nechcel, aby ich našli. Prehliadal som všetky miestnosti. Pátral som po spojoch na stenách, po tajných dverách, úkrytoch. Po miestach, kam by sa zmestilo viac ľudí. Pátranie ma znova priviedlo k výťahu, ale tentoraz tam bolo čosi, čo som predtým nevidel – stopa tekutiny na dlážke. Moč. Stisol som tlačidlo a dvere na výťahu sa otvorili, kabínka vyzerala celkom normálne. Okrem jednej veci. Stopa tekutiny pokračovala po dlážke výťahu popod protiľahlé dvere – akoby toho, kto ju tam zanechal, vytiahli cez tie dvere, keď sa otvorili o poschodie vyššie. Môj problém bol jednoduchý – ten, kto tam sedel, kým výťah stúpал nahor, by zanechal mláčku. Ale nijaká mláčka tam nebola. Nikto tam nesesedel. Vytiahli ho krížom.

Skúmal som tlačidlá. „1.“ „2.“ „3.“ „Núdzové tlačidlo.“ A „Svetlo“. Napočudovanie najošúchanejšie boli dve posledné tlačidlá. Musel som sa zamyslieť, koľko núdzových prípadov sa mohlo viesť v jednom výťahu. Súdiac podľa ošúchanosti ich stláčali súčasne. A často. Stlačil som oboje a otvorili sa zadné dvere na výťahu. Odкрыla sa ďalšia chodba.

V úzadí mysle som počul Bonesa. *Nič nie je také, aké sa zdá.*

Vstúpil som do chodby a rozsvietili sa svetlá. Ak som si myslel, že prvá chodba bola brlohom neresti, teraz som to videl inak. Pátra-
nie ma zaviedlo k zamknutým dverám, spoza ktorých bolo počuť
šuchot, ktorý vydával buď veľký potkan, alebo sa niekto pokúšal
dostať von. Našťastie zámka aj svetlo boli na mojej strane. Celkom
ako vo väzení.

Zažal som a pokúsil som sa dvere odsunúť, ale čosi mi v tom brá-
nilo. Zatlačil som silnejšie a natoľko som odstrčil prekážku, že som
sa pretisol cez otvor a pri nohách mi ležalo spiace dievča. Rýchlo
som prebehol miestnosť pohľadom a narátal som deväť ďalších.
Všetky boli v bezvedomí a chabo odeté, ak vôbec. Keď som pozrel
pred seba, hľadeli na mňa dve oči.

Oči chlapca.

Triasol sa skôr od šoku ako od zimy, ale to bolo jedno. Opieral sa
o betón, rukami si objímal kolená a v duchu som si položil otázku,
či sa len zvierá v objatí, alebo sa chráni. Keď som si čupol k nemu,
strhol sa. „Je ti chladno?“

Zuby mu drkotali. Oko mal opuchnuté. Z nosa mu krvácalo.
Bol to bojovník. Páčil sa mi.

Prehodil som mu cez plecia deku. Na tvári mal prilepené blond
vlasy. Neodtrhával odo mňa pohľad. Ani od Sig Sauera. Utriel si nos
do rukáva. Znova som pozrel na modré odtlačky prstov na krku.
„Dokážeš chodiť?“

Vstal. Neisto. Zo všetkých síl sa snažil zaostriť pohľad. Ak si uve-
domoval, že sa pomočil, nedal to najavo.

Keď mi Bones poslal tú fotku, napísal: „Času je málo. Teraz ale-
bo nikdy. A...“ Hľadel som na telá okolo seba a spomenul som si
na jeho posledné slová: „Možno nie je jediný.“

Potreboval som dostať tieto deti von, tak som sa vyviezol výťa-
hom nahor a poobzeral som sa. Ťahal som za sebou tieň. Ten chla-
pec ma ani na chvíľu nepustil ďalej ako na dosah ruky. Výťah sa
otvoril do prázdnej garáže, kam sa zmestili dva ťahače s návesom.

Dvoje dverí prezrádzalo, že vozidlá vojdú dnu jednou stranou a vyjdú druhou. Vrátil som sa dolu, vzal som každú deku, prikrývku alebo bundu, čo som našiel, a naložil som výťah doplna. Musel som tú cestu zopakovať dva razy, aby som dostal všetkých navrch. Keď som skončil, podlaha v garáži vyzerala skôr ako márnica než pohotovosť. S chlapcom sme zabalili každé dievča. Do každého balu sme umiestnili dve a dúfal som, že sa nevedomky navzájom zahrejú. Nevedel som, čo im dali, ale každá mala silný pulz, čo svedčilo o tom, že dostali pripravok, ktorý ich uspal, ale nezabil.

Keď sme skončili, ukázal som na ne rukou. „Poznáš niektorú z nich?“

Pokrútil hlavou.

Pozrel som cez dvere. Hlavný dom sa nachádzal na miernom kopci zhruba dvesto metrov pomedzi stromy. Večierok sa dávno skončil, ale chcel som sa tam poobzerať. Mal som silný pocit, že manipulátor je niekde nablízku. Obrátil som sa k svojmu tieňu. Vedel som, čo mi povie, ale aj tak som sa spýtal. „Môžeš tu počkať?“

Pristúpil bližšie a pokrútil hlavou.

Znova som vyzrel cez dvere. Čupol som si k nemu. „Idem im podpáliť dom. Môžeš urobiť, čo ti poviem?“

Bez váhania prikývol.

KAPITOLA 3

Zviezli sme sa výťahom dolu, vrátili sme sa cez katakomby a vyšli sme hore schodmi. Keď sme sa blížili k vrcholu, vykročil som hore menším schodišťom a hľadel som na služobný vchod do kuchyne. Dom bol prázdny.

Keď som prezrel tú miestnosť, nahlas som povedal: „Bones?“

„Rozumiem.“

„Je ich dokopy desať. Plus jeden. Všetky potrebujú lekárske ošetrovanie. Stat.“

„Rozumiem. Už je na ceste.“

Keď vonku vybuchla propánová nádrž, oheň zachvátil celý dom pri bazéne. Čierny dym a plamene vystúpili nad stromy. Keď som hľadel cez bývalú zadnú verandu, zazrel som vysokého, vyšportovaného muža s okuliarmi a v čiernom obleku, ako vychádza zo zrubu na konci domu a bezstarostne kráča po spálenej zemi ku golfovému vozíku, ktorý ho odvezie na letisko. Tváril sa, akoby nemal nijaké starosti. Akoby sa len prechádzal po parku. Zamieril som svoj automat AR 15 a cieľ som pozoroval cez optiku zameriavača. Bol príťažlivý, širokoplecí a cieľavedome kráčal, zatiaľ čo mu na tvári tancovalo svetlo ohňa. Na sekundu sa obrátil a pozrel rovno na mňa – čo bolo zvláštne, lebo som sa pokúšal skryť. Ten pohľad trval možno dve-tri sekundy. Mal to v úmysle. Cez dym a odraz plameňov som videl známe, ostro rezané črty, dlhé po-

striebrené čierne vlasy a pristrihnutú bielu briadku. Nevedel som si zaradiť tú tvár, ale výraz mi prezrádza, že toto je jeho svet. Všetko, čo som videl alebo čoho som sa dotýkal, bolo jeho. Ba čo viac, pyšný pohľad jeho očí prezrádza, že aj to, čo si myslím, že patrí mne, patrí jemu. Pozrel som na svoj tieň.

Muž nastúpil do vozíka, ktorý riadila jeho ozbrojená gorila, uvoľnene si preložil nohu cez nohu, a vozík vyrazil dolu kopcom k letisku. Keď mizol v tme, zložil si slnečné okuliare a znova sa obzrel ponad plece. Rovno na mňa. Slabo sa usmial. Mierne zdvihol obočie. Kolieskom na zameriavači som si priblížil cieľ a stredom zameriavacieho kríža som zacieliť na koreň jeho nosa medzi jantárovými zreničkami farby okolitého ohňa.

Stretol som v živote veľa zlých mužov. Väčšina nosí masku, aby zakryla temné srdce, ale bez ohľadu na líčidlá, oblečenie či plastiky oči ich prezradia. Bones mi na začiatku môjho výcviku povedal, že oči sú svetlo tela. Zväčšujú dušu, odrážajú pravdu o človeku pod nimi.

Oči tohto muža boli čierne diery.

Pripomínali mi, že najlepší spôsob, ako zabiť hada, je odseknúť mu hlavu.

Vyšiel som z kuchynských dverí a rozbehol som sa dolu kopcom k stodole, chlapec mi utekal v päťách. Otvoril som vráta na stodole a pohľad mi upútal kryt snežného skútra červenej farby ako Ferrari. Naštartoval som a vyletel zo stodoly, chlapec sa ma držal okolo pása ako o život. Málokedy som dosiahol stotridsať kilometrov za hodinu tak rýchlo. Preletel som esíčkovú zákrutu cez zadnú pastvinu a uháňal som na letisko, kde zostali už len dve lietadlá s nahodenými motormi.

Vozík s mužom prešiel cez bránu na letisko, zakrúžil a vyložil ho pri schodíkoch do prvého lietadla. Kým som vytočil motor do maximálnych otáčok a striekal som sneh dvadsať metrov za seba, muž bezstarostne vyšiel po schodíkoch, hore zastal a zapálil si cigaru. Akoby nemal nijaké starosti. Zamieril som svoj automat AR 15

a dávkou striel ráže .223 som vyradil jeho motory. Vtedy vybral z vrecka telefón a vytukal číslo. Len čo to urobil, prázdna garáž vybuchla a na nočnú oblohu vyletela zlostiná guľa plameňov.

S výrazom spokojnosti vystrel obe ruky. Naznačoval: *Ja alebo oni?*

Stočil som snežný skúter o deväťdesiat stupňov a zatiaľ čo mužovo lietadlo sa rozbiehalo na vzletovej dráhe, s chlapcom sme vyliezli hore kopcom ku garáži.

Keď sme k nej prišli, videl som, že výbuch zničil všetko naľavo od výťahu, čo bolo dobre, lebo zabalené dievčatá som uložil k stene napravo. Niekedy má človek šťastie. Hoci dievčatá razili dymom a na tvárach mali sadze, ani jedno sa neprebralo. Nebudú si to pamätať, chvalabohu, vzhľadom na peklo, ktoré prežili.

Nad hlavou mi na nočnej oblohe burácalo jeho lietadlo. Stál som medzi stromami a díval som sa, ako sa jeho stopa rozplýva do dvoch hadích očí. Nerád prehrávam.

Bones pristál, lekársky personál ošetril desať dievčat a môjho nového priateľa a Bones ma našiel stáť v lese a hľadiet na dom. Len čo ma uvidel, povedal: „Všetky dievčatá sú v poriadku. Aj Gunner.“

„Ako získal tie fotky?“

Bones pokrútil hlavou. „Nasadil človeka do Mesta slobody. Máme ho na videu. A nielenže fotil dievčatá. On nakrútil aj video.“

„Dievčat?“

„Nie, pozemkov.“

Chvíľu mi trvalo, kým sa mi to rozležalo. „Pozoruje nás?“

„Zdá sa.“

„Ako?“

„Vošiel do nemocnice ako jeden chlapík, vyšiel ako iný. Zachytili sme jeho maskovanie, až keď bol mimo nášho obvodu.“

„Myslel som, že naša ochranka je neprekonateľná.“

„Veď aj je.“

„S výnimkou tohto chlapíka.“

„Nič si nevyčítaj. Je dobrý.“

„A čo ten softvér na spoznávanie tváří, do ktorého sme vrazili toľko peňazí?“

„Vedel, ako sa mu vyhnúť.“

Vybral z vrečka dvojitého cheeseburger a podal mi ho. „Prepáč. Nič viac som na poslednú chvíľu nedokázal zabezpečiť.“ Zjedol som ho, vzápätí aj druhý. Ponúkol mi pivo, ale odmietol som ho, namiesto toho som si dal hranolčky. Netúžil som po ničom inom, len osprchovať sa a ľahnúť si do postele.

Zatiaľ čo dom pri bazéne zhorel takmer do tla, hlavný dom a väčšina ostatných budov zostala stáť. Keďže ich konštrukcia bola v poriadku, budú ich môcť obnoviť. „Bones, kto je ten chlap?“

„Vydáva sa za filantropa. Vraj zarobil peniaze na technológiách, ale to je len krytie. Má priateľov na najvyšších miestach. A nielen v cirkvi. Vlastní desiatky domov na celom svete a zopár ráz do roka si privezie ‚priateľov‘ zoširoka-zďaleka. Kňazov, šéfov veľkých spoločností, politikov, mocných ľudí, ktorí majú peniaze alebo aspoň prístup k peniazom. Hovorí tomu ‚stretnutia obnovy duše‘. Je to podfuk. Väčšina účastníkov netuší, čo sa deje za zatvorenými dverami.“

„Má meno?“

„Niekoľko mien.“

Bones sa nadýchol. „Keď sa pozrieš pod povrch, zistíš, že je majiteľom druhej najväčšej pornografickej spoločnosti na svete. Zamestnáva tisíce ľudí, ktorí hľadajú na celej planéte mladé, čerstvé ‚talenty‘ a sám kúpil a predal viac bieleho mäsa, než ktokoľvek v moderných dejinách ľudstva.“

„Odkiaľ o ňom vieš tak veľa?“

„To ti poviem neskôr.“

„Ako to, že sme naňho doteraz nenarazili?“

„Ty si narazil.“

„Ako to myslíš?“

„Štyridsaťsedem mien na tvom chrbte kedysi patrilo jemu. A to sú len tie, o ktorých vieme. Môže ich byť aj dva razy toľko.“

„Preto sa tak tváril.“

„Ako?“

„Akoby ma poznal. Akoby sme sa už stretli.“

Chvíľu mlčal, potom zmenil tón. „Je možné, že si ho stál viac než ktokoľvek na svete.“

„Ako dlho o ňom vieš?“

Zamyslel sa. „Už nejaký čas.“

Hľadel som na dom a čosi vo mne chcelo vyslať signál. Vyšiel som hore kopcom, vkročil do domu, zastavil som protipožiarne zariadenie a potom som vylial do veľkej miestnosti sedemdesiat litrov benzínu určeného do snežných skútrov. Šťukol som zapalovačom, hodil som ho do miestnosti, a kým sa plamene rozhoreli, vrátil som sa za Bonesom. Zajtra ráno tam budú už len základy.

Obrátili sme sa k lietadlu, ale keď som sa pokúsil vykročiť, potkol som sa a Bones ma zachytil. Moje zásoby energie sa takmer minuli. Chytil ma popod pazuchu a povedal: „Weebles sa naklonia...“

„Áno, ani všetky kráľove kone...“ Kým sme prišli ku schodom lietadla, takmer ma niesol. „Ten chlap ma dnes dostal... bol som preňho len pešiak na šachovnici. Využil tie deti ako lákadlo.“ Už som nevedel jasne myslieť. Hovoril som cez hmlu. „Prečo mi o ňom teraz rozprávaš?“

Pokrčil plecami. „Niektoré veci je lepšie nepovedať.“

Možno som rozprával, lebo som bol ranený. Možno preto, lebo som bol vyčerpaný. Možno ma unavovalo, že vyhráva zlo. Možno som hovoril, lebo som potreboval počuť pravdu. Nech to bolo z akéhokoľvek dôvodu, slová mi vyšli z úst, prv než som ich stihol prefiltrovať alebo stiahnuť. A keď som ich vyslovil, zmenil som tón a prvý raz som mu pozrel do očí. „Ako Marie?“

Vydýchol. „To bolo iné.“

Viem, že moje slová ho zaskočili a boleli. Chcel som ich vziať nazad, ale strieborné guľky sa nikdy nevrátia, keď sa raz vypália. A tak som sa mu obrátil tvárou. „Seba si možno presvedčil, ale mňa nie. Nezabúdaj na to.“

Vo výške desaťtisíc metrov sme zrovnali lietadlo do horizontálneho letu a upadol som do nepokojného spánku, podchvíľou som sa preberal. Bones pomohol zdravotnej sestre vymeniť obvazy na mojom ramene a nohe, potom sa oprel a chlipkal víno. Keď prehovoril, cítil som na tvári jeho šepot. „Nezabúdam.“ Znova si chlipol a pozeral na bielu Montanu zahalenú mesačným svetlom. „Myslím na to každý deň.“

KAPITOLA 4

NEW YORK

Vyhrnul som si golier, stiahol čiapku, strčil ruže pod pazuchu a zaboril som ruky hlboko do vreciek. Moje vonkajšie rany sa hojili, zostávali po nich iba jazvy a pokožka ako šmirgel'. Vnútorné rany budú potrebovať viac času.

V Central Parku bolo chladno. Chýbal mi Gunner, Clayov smiech a tichá voda. Prepletal som sa pomedzi hladné holuby a hľadel som dolu. Na žuvačky. Na nohy. Na pukliny na chodníku. Všade, len nie na ľudí. Nechcel som čítať z ich očí, z ich boľáčiek, z emócií na tvárach.

Chrbát som mal meravý, tak som sa vystrel, ale veľmi mi to nepomohlo. Bolel ma od ihly a čerstvého atramentu. Keď Peacock dokončil posledné dve mená, vyhlásil: „Mal by si narásť alebo začať nový zoznam. Tu už nezostalo veľa miesta.“ Usmial sa. „To nebol žart.“ Keď sa odmlčal, počul som, ako ráta mená a pri každom desiatom sa mi prstom dotkol kože. Keď skončil, zašepkal: „Dvestopäťdesiat.“ Otočil sa na stolci tvárou ku mne. „Pamätáš si ich?“

Premietanie sa skončilo a prikývol som.

Pred šiestimi týždňami mi zavolala Summer. Spojiť sa s ňou newyorský producent, na YouTube videl jej inštruktážne videá, pre-